

גליון

מעדני אשר

יז"ל ע"י מכון מעדני אשר

פרשת שלח תש"פ

גליון תת"ד (שנה י"ז)

שזכתה האשה במצוות אלו מדין חזקה שהחזיקה היא, שעושה מצוה זו בפניו ולא מיחה בידה, וחשיב כמוחזקת במצוה, ויש לו דין כחוטף מצוה מחבירו, והביא דבריו בספר יפה ללב חלק ג' קונ"א סימן רס"ג שיש בזה גם משום שלום בית, שלא תתקוטט עמו.

אבל החיד"א במחזיק ברכה אורח חיים סימן רס"ג סק"ג **חולק עלי:** דמהיכא תיתי שהבעל שהכל שלו אם קדם והפריש חלה חייב לשלם לאשתו שכר מצוה. וע"ש שדן לענין בעל שקדם והדליק נר שבת קודם אשתו, אם צריך לשלם לה עשרה זהובים כדין החוטף, ועם כל זה ע"ש באות הקודמת שכתב, דהאיש נדחה מפני אשתו במצוות אלו, שאם ירצה להפריש חלה או להדליק נרות יכולה האשה לעכב בידו דמשמאי זכו לה במצוות אלו.

וכן בשו"ת שם משמעון פלאק יורה דעה חלק ב' סימן ח' **תמה על היעב"ץ:** שהוא פלא, כיון דהאיש והאשה נצטוו במצוות חלה ככל המצוות, ובודאי שאין הבעל מחוייב לשלם י' זהובים במה שקדם והפריש חלה. ובלאו הכי יחלקו בשכר המצוה בשוה, ועוד, שעיקר מצוה זו ניתנה לבעל, ונשים אתא להו רק מריבוי דקרא, וכמו שנתבאר במדרש ילקוט פרשת שלח דבר אל בני ישראל היינו בני ישראל החייבים בחלה וכו', ואמרת אליהם ריבה נשים ועבדים. ומדרש זה הוא סתירה מפורשת לגאון היעב"ץ.

ומת"ץ: דנהי שעיקר המצוה היה על האיש, ונשים אתו מריבויא, מכל מקום אחר שהנשים נתרבו, ואחר שהמצוה ניתנה לאשה מפני שאיבדה חלתו של עולם, ומפני שהיא מצויה בעבודות הבית ומחוייבת לעשות לבעלה מלאכת אפייה, ממילא חשיב כהוחזקת במצוה, ולכן סבר היעב"ץ לומר שישלם לה עשרה זהובים כדין חוטף מצוה.

מעדני אשר יש עוד טעם מדוע מצות הפרשת חלה מוטלת על האשה: ע"פ מה דאיתא בהגהות מיימוניות סוף ספר זרעים ס"ק ל' שתתפלל האשה תמיד בשעה שהמצוה בידה ומקיימת אותה בהלכותיה, שיתן לה הרחמן בנים צדיקים ויראי השם ויודעים שמו יתברך.

ובשו"ת תשובות והנהגות כרך ב' סימן תקנ"ח הביא דברי היעב"ץ וכתב דאנו אין נוהגים כן דרק כאשר האשה אופה בבית נהגו שהיא המפרישה חלה וכמבואר במגן אברהם סימן רמ"ב דהיא כיבתה אורו של עולם ולכן עליה להפריש חלה ע"ש, אבל בנחתום המפריש לא נהגו דוקא באשה, והוא הדין במצות לפסח שאנשים אופים אין לאשה דוקא זכות, רק אם הבעל רוצה לכבדה גם במצה זוכה בכך, והטעם נראה שיש במצה כמה עקולי ופשוטי היאך להפריש כהלכה, כגון שצריכין המצות לנגוע זו בזו בשיעור חלה להרבה פוסקים, ולמצוה כדי שיהיה מן המוקף צריך לפתוח כל קופסא ויהיו נוגעין זה בזה, ולא כל אשה ראויה לכך, ולכן נוהגין רבים שהבעל מפריש את המצות לפסח ולא נקרא חוטף מהאשה שבוה לא זכתה מעולם.

האם מצות הפרשת חלה שייך לאשה ואם הפריש הבעל חייב לשלם כסף לאשתו?
בפרשתן פרק ט"ו פסוק י"ז י"ח כ' **וידבר ה' אל משה לאמור דבר אל בני ישראל ואמרת עליהם וגו' ראשית עריסותיכם חלה תרימו.**

יש לחקור האם מצות הפרשת חלה שייך לאשה ובעל שהפריש חלה בלא רשות של אשתו האם חייב לשלם כסף לאשתו דהפסיד ממנה מצוה דמצות הפרשת חלה היא מצוה שמוטל על האשה או דילמא אינה חייב לשלם דהמצוה מוטלת על שניהם.

הנה בספר אור זרוע חלק א' הלכות חלה סימן רכ"ה, וכן בפנים יפות בפרשתן **כתב ברוב מקומות מזכיר ושונה נשים אצל מצות חלה** פרק א' משנה ז' "נשים שנתנו לנחתום לעשות להם שאור" פרק ב' משנה ג' "האשה יושבת וקוצה חלתה ערומה" פרק ד' משנה א' "שתי נשים שעשו שני קבין".

ובפרק במה מדליקין תנן על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן על שאינן זהירות בנדה בחלה ובהדלקת הנר.

ובמדרש תנחומא ריש פרשת אלה תולדות נח הקשה ולמה נצטוו נשים על מצות הללו, ומפרש מצות חלה למה שאדם היה חלתו של עולם כך שנו רבותינו כיון שהאשה נותנת מים בעיסה נוטלת חלה כך עשה הקדוש ברוך הוא.

מכל אלה שמעין דמצות חלה על הנשים הוטלה לתקן עיסה מטבלה ולהפריש חלה ומצוה שלה היא, אף על פי שעיסה משגלגלה נעשית טבל ואסורה בין לנשים בין לאנשים, מיהו מצות הפרשת חלה על האשה רמיא הלכך אף על פי שהעיסה היא של בעלה היא משוויא שליח להפריש חלה אפילו שלא מדעת בעלה דהא מצוה דידיה היא, וחוששני לומר שלכתחלה לא משוי שליח להפריש חלה הואיל ומצות אשתו היא, ועיין בהגהות מיימוניות סוף הלכות זרעים הלכה ל' שהאריך גם בזה.

הנה הרב היעב"ץ בספר משנת לחם פרק ב' דחלה משנה ג' **כתב לחדש חידוש גדול:** דמצות חלה מוטלת על האשה, שהיא חייבת במלאכת אפיית הפת, כדתנן בפרק ה' דכתובות ולכן היא נענשת על עון חלה בשעת לידתה, ולפיכך אם אחר קדם ונטל חלה במקומה ובירך, חייב ליתן לה עשרה זהובים, ואפילו אם בעלה קדם והפריש החלה דהעיסה שלו, אף על פי כן חייב נמי לשלם לה אם קדם והפריש, דמצוה זו היא של האשה, דזכי לה רחמנא ועליה רמיא, וכמו שסובלת העונש בגללה, כן הדין שתהא נוטלת השכר לעצמה.

וכעין זה כתב עוד בסידורו עמודי שמים דף של"ז לענין נר שבת, שאם הבעל קדם והדליק נר שבת חייב ליתן לה עשרה זהובים בשכר מצוה וברכה.

וכן כתב בספר בית השואבה דיני נרות יום טוב אות ו' אפשר שיש לחייבו לשלם לאשתו כשהקדים והפריש החלה או הדליק הנר של שבת או של יום טוב מטעמא דכיון שגם כאשר הוא מצוי בביתו הניח תמיד לאשתו שתפריש היא את החלה, אפשר

גליון זה נודב ע"י ידידינו הנגיד הנכבד
העומד לימין המערכת מיום הקמתו
הרב **מרדכי הגר** שליט"א מנהטן
עורך המדור הנפלא משיב כהלכה
לעילוי נשמת אביו הרב **משה בן הרב יוסף דוד הגר ז"ל**
נלב"ע כ"ז סיון תשמ"ז ת.נ.צ.ב.ה.

יש לחקור האם אפשר לתת לילד קטן שהגיע לחינוך שיקשור הציצית או דילמא כיון שאינו מחויב מהתורה בציצית מקרי אינו בר קשירה.

הנה קימ"ל סימן י"ד סעיף י"א דאשה כשרה לעשות ציצית, והרמ"א כתב ויש מחמירין להצריך אנשים שיעשו אותו, וטוב לעשות כן לכתחילה ע"כ.

וכתב שם במגן אברהם ס"ק ג' דלדיעה זו גם קטן לא יטיל ציצית, כמו שמצינו לענין תפלין ס"י ל"ט סעיף א' שקטן פסול לכתוב תפלין, כיון שאינו בקשירה אינו בכתובה, וא"כ ה"נ לגבי קשירת ציצית לדעת רבינו תם.

ובמשנה ברורה סימן י"ד ס"ק ב' כתב בטעם הדבר שכתב הרמ"א דלכתחילה צריך להצריך אנשים משום דהא דכתיב בני ישראל ועשו משמע גם למעט בנות ישראל.

וכתב בביאור הלכה סימן י"ד סעיף א' דטעם הנ"ל הוא של המהר"ם שהובא בהגהות מימונית וכותב דלא כתב דהטעם הוא משום דהא דר"ת וכדאיתא במ"א משום דכל שאינו בלבישה אינו בעשייה ונ"מ גם ליתר המצות לולב וסוכה, משום דמשמע בדרכי משה שלא חשש רק לטעם של המהר"ם וכן בע"ת מצאתי כן א"כ אין להחמיר גם בקטן דאצלו לא שייך המיעוט של בני ישראל, וכן מצאתי בארה"ח, א"כ קטן כשר בקשירת הציצית, ומ"מ כיון שהפרי מגדים העתיק להלכה לזוהר לכתחילה ע"י קטן ראוי ונכון לעשות כן.

ומסיק: ופשוט דהקטן לעצמו מותר להטיל ציצית לכו"ע אם רק הגיע לחינוך שהוא מחויב מדרבנן במצות ציצית ומיקרי בר לבישה להוציא את עצמו בציציותיו.

ומחדש חידוש יותר גדול: ויותר נראה לי דאפילו אם כבר נעשה גדול בן י"ג שנה אין צריך להתיר ציציותיו, דהרי כדעבד דמיא ובדיעבד אין לחוש להא דרבינו תם וכל זה אם יודע בעצמו שהטילם אז לשמה.

האם יש ענין לקשור בעצמו את הציצית לבגד משום מצוה בו יותר מבשלוחו?

יש לחקור לגבי קשירת הציצית בבגד, האם יש ענין לתלות ולקשור בעצמו משום מצוה בו יותר מבשלוחו.

הנה בשו"ת מגדנות אליהו חלק א' סימן ו' נסתפק בזה, וכתב דלכאורה לפי מה שכתב בהעמק שאלה שאלתא קס"ט אות א' לגבי סוכה שיש בה ב' מצוות, דעיקר המצוה הוא הישיבה בסוכה, אמנם גם עשיית הסוכה יש בה מצוה, כיון דהעשייה מוזכרת בפסוק דברים ט"ז ח' חג הסוכות תעשה לך, ומטעם זה ס"ל להירושלמי שמברכים על זה, עיין סוכה מ"ו א' תוס' ד"ה העושה וכתב דיש בזה נפקא מינה לגבי מצוה בו יותר מבשלוחו, שכל מצוה שעשייתה והכנתה כתובה בתורה שייך בעשייתה מצוה בו יותר מבשלוחו עיין שם, אם כן בציצית דלדעת כמה פוסקים תליית הציצית בהבגד היא בכלל דברים כ"ב י"ב ג' גדילים תעשה לך, עיין בשו"ע א"ח סי' י"ד סעי' ב' ובביה"ל שם א"כ שייך בה מצוה בו יותר מבשלוחו, ויש מצוה לתלות בעצמו, ולפי זה נראה דגם בטווייה וניפוץ וכה"ג יש ענין לעשותו בעצמו משום מצוה בו יותר מבשלוחו, אמנם לאו כולי עלמא יודעים לעשותו, אבל תליית הציצית בבגד יש לעשות בעצמו.

איתא בגמ' סוכה מ"ב ע"א קטן היודע להתעטף חייב בציצית.

ובמרדכי סימן תשס"ג כתב אביו לוקח לו טלית.

וכן כתב בטור סימן י"ז קטן היודע להתעטף אביו צריך ליקח לו ציצית, ובענין הקושיא הנפלאה שהקשתי לפי שיטת הביאור הלכה אור"ח סימן ס', דהמתעטף בציצית בלא כונה, הריא כלובש ד' כנפות בלא ציצית, א"כ קטן דאין לו כונה, א"כ הויה כהולך ד' כנפות בלא ציצית, א"כ איך מותר לאביו שיקנה לו טלית, הרי ספי ליה איסור ד' כנפות בלא ציצית בידים, עיין בספר מעדני אשר שנת תשס"ו פרשת שלח ארבע תרומים נפלאים, ובענין האם בגד ארבע כנפות עם כלאים האם לאב מותר לחנך את הקטן כיון דהויה ליה ספיית איסור בידים, עיין מעדני אשר פרשת כי תצא שנת תשס"ו אריכות נפלאה בשם הפוסקים.

והב"ח שם הקשה קושיא עצומה: הרי אביו אינו חייב ליקח לו מלבוש בת ארבע כנפות, שאפילו הוא עצמו אין חייב לקנות טלית בת ארבע כנפות כמו שכתב סימן י"ט וסימן כ"ד.

ומתיר: שמה שכתב הטור דצריך לקנות לקטן ציצית לחנכו, לפי שעכשיו הוזהרו הכל לקנות לעצמן כדלקמן בסימן כ"ד לפיכך צריך לקנות גם לקטן לחנכו כמו לעצמו דכל חנוך לקטן הוא שיהא רגיל מקטנותו לקיים המצות כאשר רואה באביו. שוב ראיתי כתוב במרדכי סוף פרק לולב הגזול סימן תשס"ג שכתב בשם הירושלמי וזה לשונו יודע להתעטף בציצית אביו לוקח לו טלית לא סוף דבר להתעטף אלא להשליך שני כנפות לאחריו ושני כנפות לפניו ואוחז בציצית כשורה בשעת קריאת שמע, ועל פי הירושלמי כתב רבינו אביו צריך ליקח לו ציצית.

ובאליה רבה סימן י"ז תמה על הב"ח דאישתמיטתיה דברי תוס' ערכין ב' ע"ב ד"ה אביו זה לשונם, גבי ציצית לא נקיט לישנא דלוקח דמסתמא טלית יש לו, וגבי לולב נמי יכול לצאת בלולבו של אביו, אי נמי משום דתפלין דמיהן יקרים שייך בהו לקיחה, מבואר מדברי תוס' דאפילו בדברים יקרים מחויב ליקח לבנו לחנכו, ואם אין לו טלית נראה דמחויב ליקח לו טלית לחנכו.

וכן במור וקציעה לעיב"ץ שם הקשה וז"ל קשיא לי טובא בהך מילתא כיון דאפילו גדול לא מיחייב מן התורה, דהא קימ"ל דאינה חובה, אם אין לו בגד בעל ד' כנפות כדלקמן בסימן כ"ד היאך אפשר להטיל חובה על האב לבנו קטן, ולישנא דברייתא לא דייק הכי, דלא אידכר בה לקנות לו טלית אימר לא צריך, אלא לעשות לו ציצית כשיש לו בעל ד' כנפות, וקמ"ל דאיכא מצות חינוך בקטן, ודילמא לא בעי נמי אלא להתעטף בעת ק"ש ותפלה, לחנכו במצוה, ולא למירמי חיובא אאבויה לקנות לו טלית.

ומתירץ בכמה אופנים:

- א. שמא באמת אין כוונתו אלא להטיל ציצית לבגד בעל ד' כנפות שיש לו כבר, והציצית דבר מועט הם.
- ב. אפשר דחייב לקנות לו טלית אם יש לו מעות משלו, כגון דמי בושת וחבלה ודכוותה. וכך נראה בעיני ברור. אולי גם רבינו בעל הטורים לכך נתכוין, אבל בשאין לו מודה דאין האב חייב להוציא ממון על זה ויוכל לחנכו בברכה כנזכר דיקא נמי דקתני דומיא דלולב ולא חזינן דעבדי הכי. מכל מקום ישראל קדושים הם והחמירו על עצמן גבי ציצית, ותינה למאן דאפשר, אבל בקל יכולין לעשותו, ולא נהגו כן באתרוג שדמיו יקרין ואין יד כל אדם משגת לקנותו אפילו לעצמו.

ומביא שבמגן אברהם ס"ק ג' כתב על לשון הש"ע ליקח לו פירוש ליקח לו טלית ב"ח מרדכי ועיין ריש סימן כ"ד דאינו חובה כל כך, עכ"ל, ודבריו תמוהים, דנפל פותא בבירא, היכא אשכחן דכוותה שיהא חייב ולא כל כך, אבל משום הכרח הנ"ל צריך לאוקמי הך חיובא בדאית ליה לקטן בגד בעל ד' כנפות, שאביו צריך לקנות לו חוטי ציצית להטיל בבגדו ולא יניחנו ללכת בבגד החייב דבר תורה בלי קיום המצוה, כיון דגדול כהאי גוונא חיובי מיחייב דאורייתא, בקטן רמי מצות חינוך אאבויה, אבל לקנות לו טלית לא מסתבר כלל כיון דאבויה לא מיחייב ביה דלא ענש אעשה לעולם, היכי סלקא דעתך שיהא אביו חייב ליקח לו טלית, והא בהדיא איתא דחייב להתעטף דאפילו חיובא נמי איכא, מי איכא לפרושי דאינו חובה, הא ודאי ליתא, אלא שבקיה דמוקי נפשיה כדאמרן, ובחנם הפליגו לד"א במה שכתב לקח לו טלית מה שלא נזכר.

מערכת

"קול המעדנים"

ניתן לשמוע שיעורי המעדני אשר בהלכה ואגדה שנאמרו בקהלות הקודש בארץ ובחו"ל

במספר 079-5702714

וכן קול הלשון ישיר 073-2951280

אפשר כבר לשמוע חלק מהדרשות שנאמרו לאחרונה
דרשת הכנה למתן תורה בבית המדרש הגדול צאנז ירושלים
לילדי תלמוד תורה צאנז
דרשת הכנה למתן תורה לילדי תלמוד תורה צאנז קדשים
דקהלת המתמידים
יסוד קהילת וינוץ בשכונת גולובניץ בית שמש
הדרשות שנאמרו בשבת פרשת בהעלותך בישיבת בעלזא טלסטון
פורסם א"ה בגליונות

איתא בש"ע אורח חיים הלכות ציצית סימן כ"ד סעיף ד' יש נוהגין להסתכל בציצית כשמגיעים לוראתם אותו וליתן אותם על העיניים, ומנהג יפה הוא וחבובי מצוה.

יש עוד טעם למנהג נתינת ציצית על העיניים: לגרש הטומאה מעינים כן שמעתי מגדול אחד שכן היה מנהגו ונכון, כך כתב בקרבן נתנאל נדפס מכת"י בספר הנהגות צדיקים חלק ז' ע"מ תקצ"ד אות ט"ז.

ובאליה רבה סימן כ"ד כתב איתא בשם הקדמונים שכל המעביר ציצית על עיניו כשהוא קורא פרשת ציצית, היא מובטח שלא יבא לידי סימוי עינים, ע"כ, ובזה פירשו הפוסק והיה לכם לציצית, דקשה פשיטא דחוטין הם לציצית, אלא הכי קאמר שיהא לכם להסתכלות, כי ציצית מלשון הסתכלות, מצת שמורים שער הציצית ד"ה סוד גם הוא טוב להשגה גדולה ומביא לידי יראה, כי ראית אותיות יראת. גם הסתכלות בכנף של ציצית טוב להסיר כעס, כנף גימטריא כעס.

יש לחקור למי שיש לו משקפיים האם צריך להוריד את המשקפיים כדי להניח את הציצית על העינים ממש או דילמא די שמניחו על המשפיים.

הנה מלשון המחבר משמע לכאורה שצריך להניחם מעל העינים ממש.

אמנם בהליכות שלמה הפילה פרק ז' ארחות הלכה הערה 35 מביא שהגרש"ז אוער באך זצ"ל היה מעבירם מעל למשקפיים, ובענין מי שיש לו משקפיים על פניו האם צריך להורידו כשקורא שמע ישראל עיין בספר מעדני אשר חלק ו' פרשת בלק אריכות גדולה בשם הפוסקים.

מעדני אשר: אפשר דתלוי בב' הטעמים דאם כדי להסיר הטומאה מהעינים צריך להיות ממש על זה, אבל משום חיוב מצוה אפשר דמספיק על המשקפיים.

סומא שקורא קריאת שמע האם לא יעביר הציצית על עיניו שנראה כצחוק?

יש לחקור האם סומא יש לו גם ענין שיעביר את הציצית על עיניו או כיון שאינו רואה אין שום ענין.

הנה בשו"ת שבות יעקב חלק ב' סימן ל"ח, מובא במשנה ברורה סימן כ"ד ס"ק ז' נשאל משואל שאלה הנ"ל, וענה לא ידעתי מה קמסתפק לך דהלא כבר אמרנו בגמ' מנחות מ"ג אשר תכסה בה לרבות כסות סומא אף ע"ג דכתיב וראיתם אותו מ"מ ישנו בראיה אצל אחרים וכמבואר ברמב"ם פ"ג מה' ציצית ובט"ח סימן י"ז ואם כן מהאי טעמא ג"כ יש לאחוז הציצית בידו בשעת פרשת ציצית בשעה שהוא אומר וראיתם אותו כיון שישנו בראיה אצל אחרים וכן לנשק אותם משום חבוב מצוה בשאר כל אדם וה"ה לסומא, אבל להעביר הציצית על עיניו כיון שהוא אינה רואה למה יעבירם על עיניו והוא אין לו עינים לראות ויהיה כחוכא ואטלולא, גם במצות שמורים כתיב בשם הקדמונים שכל המעביר ציצית על עיניו כשהוא קורא פרשת ציצית היא מובטח שלא יבא לידי סימוי עינים ע"כ, א"כ זה שכבר הוא סומא למה לו להעבירם על עיניו, אף שראיה זו יש לדחות דודאי אין הקדוש ברוך הוא מקפח שכר כל בריה ויניח זכותו לזרעו אחריו וכדאמרנו אל תהיו כעבדים המשמשיין ע"מ לקבל פרס ע"ש בחידו מ"מ בזה שאין לו עיני לראות די שאוחז בידו ומנשק אותם וזה הוא חבובו כנ"ל.

ובכף החיים שם כתב דיש גם טעם ע"פ קבלה להניח את הציצית על העינים ולפי זה גם סומא צריך.

מדור משיב כהלכה

מדור זה נודב ונערך ע"י ידידנו ר' מרדכי זיסקינד הגר שליט"א מנהטן

משיב כהלכה שינוי ודיעת ההלכה - הלכות שבת
כל השאלות הם משרוע ומשנה ברורה

א [תפילה על קברי צדיקים. (כב) ויעלו בנגב ויבא - ויבאו מבעי ליה, אמר רבא, מלמד שפירש כלב מעצת מרגלים והלך ונשתטח על קברי אבות והתפלל שינצל מעצת מרגלים, והיינו דכתיב (י"ד כ"ד) ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו (סוטה ל"ה ב'): מדוע קברי הצדיקים זה מקום תפילה, האם מתפלל אל המתים או מתפללים להקב"ה שיושיע בזכות הצדיקים הטמונים שם? מה הוא המושג להשתטח על קרי אבות, האם יש עניין להשען ממש על הקבר או רק לעמוד ליד מספיק?

ב [לשון הרע הקצת אמת שיש בו. (כג) וגם זבת חלב ודבש היא - א"ר יוחנן משום ר' מאיר, מאן שכל לשון הרע שאין בו דבר אמת בתחילתו אין מתקיים בסופו (סוטה ל"ה א'): והנה ברור שבלשון הרע כל תביה היא עבירה, מי שאומר קצת לשון טוב כדי שיתקבלו דבריו הרעים, האם העבירה שלו נחשבת גם הדבר הטוב שאמר, שהרי כל מה שאמר זה לצורך שיתקבלו דבריו הרעים, או סו"ס מכיון שאמר דבר טוב לא יענש על זה.

ג [החטא החמור של דור המדבר. (כד) זה עשר פעמים - מלמד שלא נחתם גזר דין על אבותינו במדבר אלא על לשון הרע (ערכין ט"ו א'): יש להבין וכי חטא לשון הרע הוא חמור מחטא העגל?

ד [מעלת ציצית בשבת. האם בשבת יש מעלה ויותר חיוב ללבוש ציצית יותר מסתם ביום חול, ומדוע?

ה [חידה. בגלל שלשבת לוי אין חלק בארץ לכן....נחשך מהם דבר רע, מה הוא?

ו [חידה. מהיכן בפרשה יודעים שדברה תורה כלשון בני אדם.

דיעת ההלכה - הלכות חלה-מצוה השייכת לפרשתנו

ז [שאלה. בהלכה מבואר שראוי שהאשה תעשה חלות ותפריש ממנה חלה, האם יש נ"מ אם תעשה כן ביום חמישי או שעדיף ביום שישי.

ח [שאלה. הרבה פעמים עושים בכיתה או בגן הפרשת חלה לחנך בנות ישראל, ועושים עיסה של כמה ק"ג, אבל כל אחת מהילדות מקבל פחות משיעור חיוב, האם אפשר לברך על הפרשה זו, או שהוי עיסה העשויה לחלק וצ"ע.

ט [שאלה. אשה האופה לחמניות פחות משיעור חיוב (למשל רק ק"ג אחד), ושבוץ לאחר מכן אופה עוד ק"ג לחמניות ושמה הכל במקפא ועכשיו במקפא יש כבר שיעור האם חייב בהפרשה ומה דינו.

י [שאלה. האם חייבים להפריש חלה מקוגל איטריות ומה הנידון בזה, ואם לא הפרישו האם יפריש בביתו?

כללי השתתפות

1. כל תשובה נכונה, אפילו לשאלה אחת תזכה את השולח להיכנס להגרלה, יהיה הגרלה על שני פרסים ע"ס 500 ₪.
  2. כל תשובה נכונה על כל שאלה, הינה זכות נוספת להשתתף בהגרלה, כך שכל מי שישלח יותר תשובות לכל השאלות מגדיל את סיכוייו בהגרלה.
  3. כל חודש, בראש חודש תערך הגרלה בין כל השולחים, הזוכה ייבדקו תשובותיו, יתקבלו אך ורק תשובות מפורטות.
  4. ניתן לשלוח כל שבוע את התשובות של אותו שבוע, או עד ראש חודש.
  5. שימו לב חשוב מאוד: קבלת התשובות הינה אך ורק לפקס מערכת משיב כהלכה 0775558617 או במייל meir.s1000@gmail.com נא לציין בתחילת המכתב על כמה שאלות השיבו, וכמו"כ שם מלא, כולל/ ישיבה. ועיר וטלפון וכמו"כ נא לציין על איזה פרשה השיבו. (לברורים ופרטים נוספים בטלפון 0533154010 בשעות הערב בין 8:00 - 9:00 בלבד).
- השולחים בכתב יד, בפקס, להקפיד על כתב ברור וקריא שיהיה ברור לאחר משלוח הפקס. כתב לא ברור לא יכנס להגרלה. -יש עדיפות לשלוח התשובות מוקדם במייל כי כך זה ייכנס בעזרה"ל לספר שיצא לאור בעתיד בל"ג. -שאר עניני העלון לא שייכים לפקס או מייל או טלפון זה, אלא כמצויין במסגרת ע"ג העלון בעמ' ד'.

תשובות ניתן לשלוח עד ר"ה תמוז

תגובות אפשר לשלוח

עד יום ב' בערב

להרב אשר אנשיל שוורץ שליט"א רח' תכלת מרדכי 4/15 רמת בית שמש

לברורים בכל עניני המערכת, בטל: 053-3166560

מייל: m0533166560@gmail.com

פקס: 077-4448278

